

Faluhelyi László 1961 – 1965
Nyugdíjas gépészmérnök tanár,
Fejlesztési menedzser

1961 – 1965-ig voltam az utolsó Gépipari technikus osztály tanulója.

A számomra sokat jelentő „Lexi bácsiról” a következő történeteket szeretném közre adni.

Boronkay tanár úr az osztály jól rajzoló diákjaiból egy „tervező csapatot” választott ki, büszkeségemre ebbe én is belekerültem. Az oktatáshoz szemléltető eszközöket terveztünk, amit a műhelyben megvalósítottak.

Egyik feladatomban egy OLDHAM, tengelykiegyenlítő tengelykapcsoló megrajzolása volt, adott befoglaló méretekkel. Bár majdnem mindig aznap készítettem el a rajzokat, amikor kiadták, ezt a rajzot az utolsó napra hagytam. 1964-ben, amikor ez megesezt, a televízió egyik adása volt, ezt néztük. Pechemre. Ezen az estén, pont egy jó filmet adtak, és úgy rajzoltam, hogy a fél szemem a TV-n volt.

Másnap leadom a rajzot, a tanár úr hümmög, és megállapítja. „Fiam ezt TV nézés közben rajzoltad, nem a tengelykapcsolón járt az eszed!”

Következő órára vittem az új rajzot. Megdicsérte, éreztette, hogy Ő is elégedett a jó munkával, és engem is arra ösztönözött, hogy örüljek a sikeres teljesítménynek.

Boronkay tanár úr az evolvens görbe szerkesztéséhez egy készüléket készített. (Egy vitrinben, a régi épületben ki volt állítva.) Ehhez egy alumínium lapra egy négyszöget kellett kivágni. Megkért, hogy menjek le a műhelybe és készítsem el. Pontos „technológiai leírást” adott az elkészítéséhez. Az 5mm széles réshez készítsek 4,6mm-es lyuksort és ezt reszeljem ki. Az egyik furat elcsúszott és kissé belelógott a kész oldalba. Amikor átadtam, teljesen felháborodott, hogy a megszerkesztés Neki mennyi munkájába került, Nekem az elkészítéssel mennyi munkám volt, és a munkadarab nem sikerült! Gondolom időhiány miatt nem csinált újat, most is látszik a kis csorba a készüléken.

Hivatásomnak a gépészeti szakoktatást tartom. A tanári diploma, és a tudás anyag megszerzéséhez egyenes út vezetett. 22 évig tanítottam, ebből 10 évig voltam szaktanácsadó. Pályafutásom vége felé lettem hűtlen a tanításhoz és lettem vidékfejlesztési menedzser.

A tanári pályán két példaképem volt, Édesapám és Boronkay tanár úr. Édesapámtól az élményszerű tananyag összeállítását vettem át, a tanár úrtól az élményszerű tanítást.

Órái szinte színházi előadások voltak. Megjelenítette az adott gépet, vagy technológiai folyamatot. Ezt céltudatosan tette, mert mikor egyik osztálytársunk nem figyelt, megállt a magyarázattal: „Én itt bohóckodom, hogy megértsd az anyagot, Te pedig nem figyelsz rám!” Nagyon ízesen és szakmailag precízen beszélt. Táblavázlatai logikusak, rajzai szépek és pontosak voltak. Abban az időben az osztályunk az „iskola réme” volt, Ő mégis fegyelmet tudott tartani. Egy életre belém nevelte a „Lex minimi” törvényét, mindig a legkisebb ellenállás irányába, az optimális munkával a legnagyobb eredményt elérni!

Boronkay tanár urat egymás között „Lexi bácsinak” neveztük. Otthon is így emlegettem. Édesanyám egyszer az iskolában a tanáriba bekopogva kereste „Lexi tanár urat”. Pont Ő nyitott ajtót, és csak halkán megjegyezte: Boronkay György vagyok.

Sok év után is szeretettel gondolok vissza a tanár úrra, nagyon sokat köszönhetek Neki, hogy sikeres gépész-tanár lett belőlem.

Üdvözlettel a jelenlegi tantestületnek és Ujvári István volt tanáromnak.